

Beszámoló– Konfirmáció Konferencia

2015. augusztus 24., Kisvárdá

Konfirmáció az élet és az elmélet mérlegén címmel konferenciát tartott a Szabolcsi Egyházmegye lelkeszi köre 2015. augusztus 24-én Kisvárdán az újonnan elkészült Kálvin János Konferencia Teremben. A konferenciára a Hirdesd az Igét! program keretén belül került sor, így hangolódott rá a Szabolcsi Egyházmegye a novemberi programra, melynek témája az ifjúsági munka lesz.

40 lekipásztor hallgatta meg a délelőtti előadásokat, és 18-an vettünk részt a délutáni csoportfoglalkozáson. A találkozón Csegei István esperes úr megnyitó szavai után minden előadó odaadón, saját kételyeivel viaskodva, de a fiatal nemzedék megszólítását égetően fontos küldetésünknek tartva beszélt a konfirmációt körülölelő gyülekezetépítési folyamat nehézségeiről.

A KEVESEBB TÖBB – ELKÖTELEZŐDÉS VAGY MEGSZÓLÍTÁS

Az első előadást Fekete Károly püspök úr tartotta, aki a konfirmációi munkát vezető lekipásztor személyes felkészültségéről, Istenbe vetett bizalmának érzelmi töltetéről, és személyes hitelességének megszólító erejéről szólva kezdte meg elvi alapvetését. Ez az alapelv: a tanító, nevelő, mintát adó lekipásztor személyének hitelességének kérdése megkerülhetetlen, nulladik lépés.

Előadásában szólt a gyülekezet, a presbitérium felelősségéről, a család szerepéről és az integráció nehézségeinek okairól. Előadásának csúcspontja mégis az a teológia-történeti meglátás volt, amikor rámutatott: reformátori örökségünk a konfirmáció kapcsán egy különös hangsúlyeltolódás mentén az eredeti medréből kisiklott. Bu-

cer, az akkori sajátos gyülekezeti apologetikájában, melyet a radikális mozgalmakkal szemben folytatott a fogadalomtételre, mint elköteleződésre tette a hangsúlyt. Kálvin azonban nem fogadalomtételként, hanem hitvallástételként értelmezi a konfirmációt, mint a keresztségben a szülők által elmondott hitvallás megerősítését a felnövő gyermek részéről. Ne fogadkozzunk, hanem valljunk hitet. Azt a hitet valljuk meg, mely a hitre jutás és megszentelődés folyamatában életre szóló úton járás. Ebből következnek a konfirmációi munkával kapcsolatos irányelvek:

1. Legyen a konfirmációi felkészítés semmi mással össze nem keverhető gyülekezeti alkalom.
2. A konfirmációi felkészítést meg kell szabadítani a tantárgy-jellegtől, a lecke-felmondásos vizsgadrukk kialakulásától.
3. A konfirmációi felkészítés lezárását ne vizsgaként értelmezzük és gyakoroljuk, mert az mindenképpen a befejezettséget, a „letudtuk ezt is”-érzését erősíti, hiszen éppen a konfirmációval kezdődik egy újabb keresztyén élet-szakasz.
4. A gyülekezetbe integrálás szempontjának rendező elvvé kell válnia, hogy a „kikonfirmálás” tendenciáját megfordítsuk. Tegyük meg mindent, ami a gyülekezeti életbe bekapcsolódást elősegíti és növeli az otthonosság-érzetet.
5. A konfirmációi felkészítésnek be kell vezetnie a gyülekezeti-egyházi élet „műhelytitkaiba”. Az integrációs szempont ezért nem hagyhatja figyelmen kívül az istentiszteleti elemek megismertetését.

KÜZDELEM MINDEN EGYES LÉLEKÉRT – A NAGY KERESÉS TÖRTÉNETE

A második előadást Gaál Sándor esperes úr tartotta, aki a Nyíregyházi gyülekezet 1,5 éves konfirmációi gyakorlatáról beszélt. Gaál Sándor elmondta, hogy a kísérletezés fázisában tart még a nyíregyházi gyülekezetnek az a munkacsoportja, mely célul tűzte ki 2 évvel ezelőtt, hogy felkutatja a konfirmandusait a 120 000-es városban. Az előtűnik magvető lelkipásztori, gyülekezeti munka gyümölcse, hogy nagyon sok gyermeket kereszteltek az elmúlt évtizedekben Nyíregyházán. Azonban a 13-14 évvel ezelőtt megkeresztelt gyermekeknek csak a 20%-a jelentkezett konfirmációi tanfolyamra. Most a presbitérium elhatározta, hogy a lakcímváltozás ellenére megkeresik az összes gyermeküket. Kitartó, kemény munkával 99%os eredménnyel végződött a kutatás. A 170 konfirmandus egy új rendszerben, havi rendszerességgel, „tömbösítve” vett

részt a nyugalom napján a csoportfoglalkozáson – előadáson – istentiszteleten. Gaál Sándor őszintén beszélt az új módszer nehézségeiről, saját kételyeiről, de bennünk mégis reményt keltett a nyíregyházi gyülekezetben folyó csapatmunka, hiszen máris mutatkoznak az első biztató jelek.

A KONFIRMANDUS, MINT TANÍTVÁNY

A harmadik előadást Fodorné Ablonczy Margit személyes megéléseinek történetével kezdte. Elmesélte mindazokat a tapasztalatokat, melyek őt élete során arra az érett, kiforrott látásmódra elvezették, mely kiváló szakmai, és hiteles emberi közvetítőjévé formálták előadónkat ebben a témában. Előadásának középpontjában az a gyülekezetépítési szemléletmód állt, mely a konfirmációt egy olyan éveken át tartó, a gyermekmunkából kinövő folyamatnak látja, mely a keresztelestől a konfirmáción át a felnőtt gyülekezeti taggá érést segíti elő.

A konfirmandus olyan tanítvány, akit a mestere az életvitelével, jelenlétével, következetes szeretetével vezet mindannyiunk Mesteréhez, Krisztushoz.

Az előadások után megfogalmazott gyakorlati kérdések megválaszolása után a fórumbeszélgetés végén megállapodtunk, hogy itt folytatjuk novemberben tovább.

A délutáni csoportbeszélgetésen a konfirmáció célcsoportjáról a 13-14 éves korosztályról, valamint személyes céljainkról beszélgettünk. A célmeghatározás során a csoport 18 tagja a következő 5 közös célban egyezett meg:

A konfirmáció célja:

a konfirmandus

1. kapcsolatteremtése Istennel
2. érezze magát otthon a gyülekezetben
3. ismerje meg Krisztust, mint személyes megváltóját
4. ismerje az utat az egyházához, gyülekezetéhez, lelkészéhez, hogy bármikor ráléphessen
5. kapjon inspirációt a Biblia olvasásához, kérdései megfogalmazásához

A csoport a napot imaközösséggel zárta. Minden csoporttag leírta egymondatos imádságát, melyet püspök úr egyenként felolvasott, s így vettük végül közösen az áldást.

17 lelkipásztor közös imádsága a konfirmandusokért

Köszönjük Urunk, hogy ránk bíztad ezt a szolgálatot, kérünk, add Szentlelkedet hozzám!

Istenünk add, hogy ifjaink megtalálhassanak Téged, hogy megismerjék Jézus Krisztus útját, hogy otthonuk lehessen a gyülekezet.

Add Urunk, hogy a konfirmandus munka elsegíthesse az ifjakat tehozzád, s így hazatalálhassanak a gyülekezet közösségébe.

Ne rejtőzz el a kereső fiatalság előtt.

Adj bátorságot Urunk, legyőzni konfirmációs rutinunkat, és új utakra lépni.

Drága Jézus! Add, hogy amennyire otthon érezzük magunkat Benned, úgy érezzék magukat otthon gyülekezetünkben a fiatalok.

Add a Te szeretetedet nekem, hogy szerethessem és megnyerjem a konfirmandusokat Neked.

Úr Jézus, kérlek, segíts abban, hogy hozzád vezessek embereket.

Könyörülj a lelkészekre, hogy örömmel tudják mondani az örömhírt ennek a nemzedéknek.

Köszönjük, hogy kegyelmedből életet munkálhatunk, és életre mutathatunk.

Add Urunk, hogy ifjaink lehessenek tanítvánnyá, akik bátran tesznek bizonyosságot társaik körében Jézusról.

Add Urunk, hogy a fiatalok személyes megváltójukként ismerjék az Úr Jézus Krisztust.

Uram, kérlek, vezesd a konfirmandusokat a Szentlélek által magadhoz.

Kérünk Urunk, hogy formáld egyházunkat olyanná, hogy minél több fiatal otthonává lehessen.

Úr Jézus, légy út az Atyához, ígéreted szerint.

Édesatyánk, kérünk téged, hogy minden időben lehessen közösségünk Veled és egymással.

Urunk, légy segítségünkre erőtlenségünkben.

Köszönjük Urunk, hogy ránk bíztad ezt a szolgálatot, kérünk, add Szentlelkedet hozzám!

Ámen.

Tóth-Mihala Veronika: Az időkről

Egy reményteli történet Tolkien nyomán

A király csendesen követte a Mestert. Kietlenné vált a táj, a távolba veszttek a város körvonalai. Meredeken kapaszkodott fel az ősi ösvény a sziklák tövére. A jégmarta kövek között a király megpillantott egy kicsiny fát. Tenyérnyi, áttetsző leveleivel hajladozott a szélben.

– A király fája – szólalt meg meglepetten a király. – Hát nem éled meg többé a kiszáradt fa udvaromon? A fa, mely életet, gyógyulást, békét ígér, ha életre kel. Mester, hogyan került ez a csemete ide?

– Magja már régóta itt nyugszik a földben. Még az udvarodon álló kiszáradt fa virágzásának idején rejtette el magába a föld. Azt előre senki sem tudja megmondani, hogy e földbe rejtett élő mag mikor ébred. Ébredésének ideje elkövetkezett.

A király óvatosan érintette meg a csemetét, s lám, gyökere nem szakadt, könnyen engedte el a földet.

A király udvarán álló kiszáradt fát, melynek magvából a csemete most életre kelt, kivágták. Ágait elégették a tűzben. Helyére elültették a csemetét, mely napról-napra növekedett, ágait emelgette az égre.

Virágzáskor magját a szél szerteszórja – a föld alatt nyugszanak magjai. A föld őrzi, míg el nem jön az idő, hogy ébredjen újra a mag, s így nem szakad magva a fának, míg a föld terem.